

Arrest

nr. 179 657 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 5 december 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016 om 14u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J.P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Ontvankelijkheid

In casu betreft het verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de vreemdelingenwet wordt onder het annulatieberoep gecatalogeerd en valt het derhalve onder de "overige beroepen" zoals bedoeld in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar artikel 39/82 van de vreemdelingenwet ook niets anders bepaalt, lijdt het dan ook geen twijfel dat, voor zover de verzoekende partij al anders zou willen voorhouden, ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onder de algemene bepaling van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet valt

Artikel 39/57, § 1, derde lid luidt als volgt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Deze termijnen zijn van openbare orde en dienen strikt te worden toegepast.

In voorliggend geval wordt niet betwist door de verzoekende partij dat er sprake is van een tweede verwijderingsmaatregel. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan de verzoekende partij op 6 oktober 2016 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, waartegen zij overigens een beroep indiende bij de Raad, zodat de beroepstermijn voor de verzoekende partij in voorliggend geval 5 dagen bedraagt. *In casu* dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing op 5 december 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat zij slechts 15 december 2016 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende, zijnde 3 dagen te laat daar de laatste nuttige dag voor het indienen van haar beroep maandag 12 december 2016 was. De ingediende vordering is derhalve laattijdig. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De verzoekende partij heeft echter steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Overmacht kan bijgevolg slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop de verzoekende partij geen vat had en waardoor zij niet tijdig beroep kon instellen en dat, anderzijds, de verzoekende partij al het mogelijke heeft gedaan om het voorval te vermijden, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in haren hoofde.

Van een rechtzoekende wordt dan ook een zekere waakzaamheid, diligentie en zorgvuldigheid verwacht, zodat het bestaan van overmacht kan worden uitgesloten op grond van de enkele vaststelling dat hij niet de nodige voorzorgen heeft genomen om de toestand die hij als overmacht aanvoert, te voorkomen. Overmacht is niet verzoenbaar met een nalatigheid of een gebrek aan vooruitziendheid vanwege de verzoekende partij zelf.

In casu laat de verzoekende partij na enige overmacht aan te tonen. Ter terechtzitting beperkt de raadvrouw van de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat de Raad zal oordelen of het beroep al dan niet laattijdig is.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen geldige verantwoording heeft aangevoerd voor het buiten de gewone beroepstermijn van 5 dagen indienen van haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De ingediende vordering is dan ook niet ontvankelijk.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU